

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διούστου Μακί : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Διδώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ : ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βερέρη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτὴ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώσαντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναικα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσαν Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπία*.

ΔΙΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Ἡ στωικὴ Ἀντωνιέττα ἐπὶ τοσοῦτον παρεφέρθη, ὥστε ν' ἀναμνησθῇ καὶ τῆς προτάσεως τοῦ Γεράρδου, ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του. Ἐφ' ἑκταστάθῃ ὅτι ἔβλεπε ἀρχαῖον πύργον, περιτοιχιζόμενον ὑπὸ γηραιῶν δένδρων, τὸ κυανοῦν κάτοπτρον μεγάλῃς λίμνης, δεινδροστοιχίας μακρὰς ὀμιχλοσκεπεῖς, εἰς τὸ βάθος τῶν ὁποίων διέκρινεν ὡς ὀπτασίαν ἱππέα παρακολουθούμενον ὑπὸ τῶν κυνῶν του· ἐφ' ἑκταστάθῃ τὴν ἡδύτητα τῶν συνδιαλέξεων, τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ ἐρεῖδῃται ἐπὶ βραχίονός τινος κατὰ τοὺς περιπάτους καὶ τὴν παραδόξον ἐκείνην φρικίαν ὑφ' ἧς κατελήφθη, ὅτε ὁ Γεράρδος, ὅπως ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἀμάξης, τὴν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Πᾶσαι

αὐταὶ αἱ σκέψεις παρέφερον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν λογισμόν καὶ συνεκίνησαν τὴν καρδίαν της, ὥστε δὲν ἤκουσε τὸν Γεράρδον προσερχόμενον ἐν σπουδῇ καὶ ἀνησυχίᾳ, οὐδὲ ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ δύο χονδρὰ δάκρυα διαφυγόντα τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐνῶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐκύτταζε τὸν οὐρανόν.

— Κλαίετε ; εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρά της· μήπως πάσχετε ;

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα· ἐνεθυμήθην τὴν παιδαγωγόν μου καὶ τὸν ἀτυχῆ Σιδώνιον καὶ ἐθλίβην κάπως ὅπως καὶ τὴν πρῶταν, καθὼς εἶδετε.

— Δὲν θὰ κοιμηθῇτε πλέον ;

— Ἐκοιμήθην ἀρκετὰ, εὐχαριστῶ· ἀλλὰ σεῖς, κύριε ; . . .

— Ὡ ! ἐγώ, ἐνόσφ σὰς βλέπω νὰ θρηνητε . . .

— Δὲν θρηνῶ . . . ἀλλ' εἰμαι ἀνυπόμονος . . .

— Διατί ;

— Εἶνε μεσονύκτιον· ἡ σελήνη φέγγει· δὲν βλέπετε πόσον ὁ καιρὸς εἶνε ὥραίος καὶ γλυκὺς ; Ἄν συγκατατίθεσθε, εἰμαι πρόθυμος ν' ἀναχωρήσω· αὐριον τὸ πρῶτ' ἂν φθάσω εἰς τὸ τέμας τῆς ὁδοπορίας μου καὶ σεῖς δύνασθε νὰ ἐξακολουθήσητε τὸν δρόμον σας μόνος. Σὰς ἱκετεύω, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Ὁ Γεράρδος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πάραυτα ἐπελήφθη τῆς παρασκευῆς τῶν ἵππων. Ὁ ἐκ τούτου προζενηθεὶς κράτος ἀφύπνισε τὸν σιδηρουργόν. Ὁ Γεράρδος ἔδωκεν αὐτῷ μίαν πιστόλαν, τὴν φορὰν δὲ ταύτην αὐτὸς ὁ ἴδιος προέτεινε τὴν χεῖρά του, διὰ νὰ στηρίξῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν πόδα ἡ Ἀντωνιέττα· τὴν ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου. Μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δύο ταξειδιῶται ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ σιδηρουργείου.

Εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς κοίτης ὁδοῦ ἡ Ἀντωνιέττα ἐσταμάτησε τὸν ἵππον της, ἐστράφη καὶ ἐκύτταζε μὲ τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο καὶ ἐκφραστικὸν βλέμμα της τὴν μικρὰν ἐκείνην καὶ ἀπόκρυφον φωλεάν, ἅπου εὖρε καταφύγιον ἡ πρώτη της εὐτυχία.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ νεῖνις ἐπισπεύδουσα τὴν πορείαν τοῦ ἵππου.

— Πόσον ἐπιφυλακτικὴ εἶσθε πρὸς ἐμέ, πόσον ὑποπτος, δεσποινίς ! Τὰ ὄμματά σας ἐξέφραζον μίαν ἰδέαν, μίαν σκέψιν, ἀλλὰ μοὶ τὴν ἀποκρύπτετε.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Ὡς χάριν σὰς τὸ ζητῶ, εἶπε πλησιάζων, ὁμιλήσατε ! . . . εἰπέτέ μοι αὐτὴν τὴν σκέψιν σας . . .

— Δύο σκέψεις μὲ ἀπασχολοῦν, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ τῆς ἀκατασχετοῦ αὐτῆς εἰλικρινείας.

— Ἀς ἀκούσωμεν !

Καὶ ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον· τὸ γόνυ του ἔψαυεν ἤδη τὴν ἀμαυρὰν ἐσθῆτα τῆς νέας.

— Ἡ μία σκέψις, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα ἥτο ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐλησμόνησα νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν, ἐγερθεῖσα τῆς τραπέζης.

— Φεῦ ! δεσποινίς. Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν θὰ μνησικακήσῃ, ἀφοῦ ἀρκετὸν καιρὸν θ' ἀφιερῶσθε εἰς αὐτόν. Ἀς ἀκούσωμεν τὴν ἄλλην σκέψιν, παρακαλῶ.

— Ἡ ἄλλη, εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης, ἦν ματαίως προσεπάθει νὰ καταστήσῃ εὐσταθῇ, ἥτο ὅτι αὐτὸν τὸν χαρίεντα μικρὸν οἰκίσκον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήλθομεν δὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ πλέον !

Καὶ μαστίσασα τὸν ἵππον της, ὡς νὰ ἡσχύνετο, διότι διέπραξεν ἀμαρτημά τι, ἀπεμακρύνθη τοῦ Γεράρδου, οὐτινος ἡ ἐπαφὴ, ἡ πνοή, τὰ βλέμματα καὶ πάλιν ἡσθάνετο ὅτι τὴν ἐφλόγιζον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, σιωπηλοὶ καὶ κατηφεῖς ἀμφοτέρω ὤδεον βήματι ταχεῖ. Ἐφώτιζεν ἤδη ἡ ἡὺς τὴν πεδιάδα, καταλαβοῦσα αὐτοὺς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Μεζιέρης.

Διεκρίνετο ἄνωθεν τῶν οἰκιῶν τὸ ὕψωμα ἐφ' οὗ ἔκειτο τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογεραιῶν.

Ὅτε εἰς τῶν παρὰ τὴν πύλην φρουρῶν ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς μακρόθεν τὸ κτίριον,